

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, zastoupen Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2020, č. j. 2 A 135/2017 - 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) vydal dne 12. 12. 2016 příkaz, kterým žalobci uložil pokutu 1 500 Kč za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro rozhodné období. Tento příkaz byl žalobci doručen dne 22. 12. 2016.

[2] Dne 10. 1. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o prominutí zmeškaní úkonu, ve které žalobce uvedl, že nebyl schopen podat proti příkazu odpor v zákonné lhůtě, neboť byl ve dnech 4. 1. 2017 až 9. 1. 2017 v pracovní neschopnosti. K žádosti připojil dokument nazvaný „výměnný list - poukaz“, podepsaný MUDr. Z. S., ve kterém je uvedeno: „Dg S 93.0, zdravotní stav výše uvedeného pacienta (žalobce – poznámka soudu) odpovídal v době od 4. - 9. 1. 2017 pracovní neschopnosti“.

[3] Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 31. 1. 2017, č. j. MHMP 146202/2017/Špa (dále též „usnesení o neprominutí zmeškání úkonu“), žádosti žalobce o prominutí zmeškání podání odporu nevyhověl. Uvedl, že žalobce byl nemocen pouze dva dny z patnáctidenní lhůty k podání odporu. Žalobce je nadto uživatelem datové schránky, a mohl tak zaslat datovou zprávu. Odpor přitom mohl podat i jinými způsoby, než jen ve formě vlastnoručně podepsaného písemného podání. Omluvitelným důvodem pro zmeškání lhůty by byla například náhlá neodkladná hospitalizace.

[4] Dne 27. 2. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání žalobce proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu.

[5] Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2017, č. j. 654/2017-160-SPR/3, odvolání žalobce zamítl a usnesení o neprominutí zmeškání úkonu potvrdil (dále též „rozhodnutí o odvolání“). Žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce podané odvolání nedoplnil, přezkoumal napadené usnesení podle § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s dotčenými právními předpisy. Žalobce měl dostatek času k podání odporu (byl nemocen pouze dva dny ke konci lhůty), a nadto se nacházel pouze ve stavu odpovídajícímu pracovní neschopnosti.

II.

[6] Žalobce napadl rozhodnutí o odvolání žalobou. Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) tuto žalobu zamítl rozsudkem ze dne 12. 9. 2019, č. j. 2 A 135/2017 - 70. Uvedl, že o podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez jednání, neboť nesouhlas s takovým postupem žalobce vyjádřil až po uplynutí lhůty. K jádru věci pak městský soud mj. uvedl, že žalovaný měl odvolací řízení správně zastavit podle § 93 odst. 1 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce neodstranil vady odvolání spočívající v absenci odvolacích námitek. O této skutečnosti však žalobce nebyl poučen, nebyly proto dány podmínky pro zastavení odvolacího řízení. Podle městského soudu dále neobstojí ani úvaha žalovaného o tom, že žalobce byl pouze ve stavu odpovídajícímu pracovní neschopnosti. Uvedená terminologie má význam pro pracovní právo, a nikoliv pro posouzení podmínek pro prominutí zmeškání úkonu. Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že mu jeho zdravotní stav bránil v podání odporu. Předložil pouze lékařské potvrzení, dle kterého měl vymknutý kotník (diagnóza S 93.0). Zranění dolní končetiny tři dny před skončením lhůty k podání odporu, bez nutnosti hospitalizace, nepovažoval městský soud za okolnost bránící žalobci podat odpor prostřednictvím datové schránky. Městský soud proto uzavřel, že závěr žalovaného o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání podání odporu je správný. Soud proto žalobu zamítl.

[7] Žalobce podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 As 335/2019 - 48, zrušil označený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Kasační soud konstatoval, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tuto vadu městský soud způsobil tím, že nenařídil jednání, ačkoli k tomu nebyly splněny zákonné podmínky. Nejvyšší správní soud rovněž korigoval částečně nesprávné právní posouzení ze strany městského soudu.

pokračování

[8] Městský soud následně v souladu se závazným názorem Nejvyššího správního soudu provedl ústní jednání a vydal nový rozsudek ze dne 3. 6. 2020, č. j. 2 A 135/2017 - 95, kterým žalobu zamítl. V rozsudku zejména uvedl, že v daném případě bylo rozhodné, zda žalobci jeho zdravotní stav bránil v podání odporu. Městský soud dospěl k závěru, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě objektivní překážku zabráňující provedení úkonu nedoložil. Soud připustil, že distorze hlezna je bolestivé zranění, nikoli však natolik zásadní, aby zabránilo žalobci, který disponuje datovou schránkou a žije ve městě s dostupností hromadné dopravy, učinit úkon (podat odpor). Městský soud poukázal i na to, že až v řízení o kasační stížnosti a následně při jednání před městským soudem začal žalobce tvrdit, že v předmetné době nemohl své datové schránky využít, neboť nedisponoval žádným funkčním technickým prostředkem s připojením k internetu. Dle městského soudu však žalobce toto své tvrzení neprokázal. Ani v případě, že by stěžovatel skutečně neměl přístup k datové schránce a internetu, však dle městského soudu nebylo podání odporu vyloučeno, neboť vymknutý kotník nezpůsobuje celkovou imobilitu. Žalobce se proto, byť s obtížemi, mohl dopravit na nejbližší poštu či do veřejné knihovny. Městský soud shrnul, že důvodem pro prominutí zmeškání úkonu mohou být pouze závažné důvody, přičemž vymknutý kotník žalobce pobývajícího v městské aglomeraci za takový důvod nepovažoval. Městský soud nevyhověl návrhu stěžovatele na vyžádání jeho zdravotnické dokumentace. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[9] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Dle stěžovatele je napadený rozsudek nezákonný z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu. Městský soud pominul, že distorze (vymknutí) kotníku je bolestivé zranění, kvůli kterému byl stěžovatel imobilní a nemohl činit úkony ve správním řízení. Závěr městského soudu, že uvedené zranění není natolik zásadní, aby zabránilo stěžovateli v učinění úkonu (podání odporu), je dle stěžovatele vadný. Stěžovatel zdůraznil, že lékaře navštívil ihned po zranění, byla mu diagnostikována distorze kotníku a dohodnut termín kontroly po pěti dnech. K prokázání této skutečnosti stěžovatel při jednání před městským soudem navrhl vyžádat důkaz zdravotní dokumentaci, tomuto návrhu však městský soud nevyhověl. Dle stěžovatele jeho zranění představovalo závažný důvod nastalý bez jeho zavinění ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu odůvodňující prominutí zmeškání úkonu (podání odporu). Stěžovatel dále odmítl, že by měl povinnost prokázat existenci závady notebooku či mobilního telefonu, kvůli které nemohl učinit úkon prostřednictvím své datové schránky, neboť by se jednalo o prokazování negativní skutečnosti, které je vyloučeno. Stěžovatel následně namítl, že bylo jeho právem nechat se ve správním řízení zastoupit advokátem. I v případě, že by měl možnost podat odpor svépomocí z domova prostřednictvím datové schránky, ale nemohl vyhledat advokáta a nechat se jím zastoupit, byl by tím přesto dán závažný důvod nastalý bez jeho zavinění ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu odůvodňující prominutí zmeškání úkonu (podání odporu). Závěrem stěžovatel namítl, že mu městský soud neumožnil získat záznam z jednání, ačkoli o to stěžovatel požádal žádostí ze dne 12. 7. 2020. V důsledku toho stěžovatel nemohl v kasační stížnosti vznést veškeré relevantní námitky ve lhůtě pro doplnění kasační stížnosti, čímž zatížil rozhodnutí vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí o věci samé.

Z uvedených důvodů navrhl zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s argumentací městského soudu uvedenou v napadeném rozsudku. Vyjádřil přesvědčení o účelovosti stěžovatelových námitek. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí, kterým městský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Dle tohoto ustanovení je kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“ V intencích tohoto právního názoru judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila, že kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu procesní pochybení, nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně pokud se ve zrušujícím rozsudku závazně nevyjádřil ke všem sporným otázkám. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165).

[13] S ohledem na právě uvedené a s přihlédnutím k důvodům, pro které byl zrušen dřívější rozsudek městského soudu (viz výše), shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přípustnou.

[14] Předmětem sporu v nynějším případě je otázka, zda byly u stěžovatele splněny podmínky pro prominutí zmeškání úkonu (podání odporu proti příkazu ze dne 12. 12. 2016, kterým byla stěžovateli uložena pokuta) ve smyslu § 41 správního řádu.

[15] Dle § 41 odst. 1 správního řádu se *navrácením v předešlý stav rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.*

pokračování

[16] Dle § 41 odst. 2 správního řádu *požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.*

[17] Dle § 41 odst. 4 správního řádu *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.*

[18] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 Azs 57/2016 - 36, shrnul předpoklady prominutí zmeškání úkonu následovně: *„předpokladem prominutí zmeškání úkonu je splnění podmínek vyplývajících z § 41 správního řádu. Zaprvé, žádost o prominutí zmeškání úkonu musí účastník řízení podat ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, bránící mu úkon učinit, nejpozději však ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy měl být úkon učiněn. Zadruhé, účastník řízení je povinen spolu s požádáním o prominutí spojit i zmeškaný úkon. Zatřetí, účastník řízení musí prokázat, že překážkou učinění úkonu byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.“* (důraz přidán).

[19] Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda byly uvedené podmínky v posuzované věci naplněny. Stěžovatel tvrdil odpadnutí překážky bránící mu podat včasný odpor dne 10. 1. 2020, přičemž žádost o prominutí zmeškání lhůty k odvolání proti usnesení o zastavení řízení podal téhož dne, tedy v 15denní lhůtě ode dne odpadnutí překážky (nemoci). S uvedenou žádostí stěžovatel spojil též odpor proti příkazu o uložení pokuty ze dne 12. 12. 2016. Je zřejmé, že první a druhý z vyjmenovaných předpokladů prominutí zmeškání úkonu byly splněny.

[20] Za dané situace zbývalo posoudit naplnění třetího předpokladu, tedy zda jsou na straně stěžovatele dány ony „závažné důvody“, pro něž nemohl odvolání proti usnesení o zastavení řízení podat včas, resp. zda nastaly bez stěžovatelova zavinění.

[21] Stěžovatel tvrdil, že překážkou bránící mu ve včasném podání odporu proti příkazu o uložení pokuty byla distorze hlezna (vymknutí kotníku). Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda lze stěžovatelovo zranění považovat za takový závažný důvod, jenž mu bránil včas učinit zmeškaný úkon.

[22] Judikatura kasačního soudu se již zabývala výkladem neurčitého právního pojmu „závažné důvody“ ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu. V rozsudku ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015 - 28, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu), musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu.“* Za „závažné důvody“ lze považovat například velmi vážný zdravotní stav nebo těžkou osobní či rodinnou situaci. Objektivní povaha „závažného důvodu“ vyplývá z toho, že jej účastník neplánoval a nastal bez možnosti jeho ovlivnění účastníkem. „Závažným důvodem“ je tedy skutečnost nahodilá, mimořádná, nikoliv závislá na vůli účastníka.

[23] Jak přitom vyplývá z výše uvedeného, existenci „závažného důvodu“ je účastník povinen tvrdit a také prokázat. Tak tomu ale v nyní posuzované věci nebylo. Stěžovatel tvrdil, že nemohl podat odpor včas z důvodu nemoci s tím, že mezi dny 4. 1. 2017 a 9. 1.

2017 byl ve stavu odpovídajícím pracovní neschopnosti. K žádosti o navrácení lhůty stěžovatel připojil „výměnný list - poukaz“, podepsaný MUDr. Z. S., ve kterém je uvedeno: „Dg S 93.0 (diagnóza distorze hlezna, pozn. NSS), *zdravotní stav výše uvedeného pacienta odpovídal v době od 4. - 9. 1. 2017 pracovní neschopnosti.*“ Tento údaj však sám o sobě neprokazuje stěžovateli neschopnost učinit úkon podání odporu. Výměnný list vystavený lékařkou S. nijak nekonkretizuje povahu a závažnost stěžovatelova zranění, ani z něj případně vyplývající omezení pro jeho běžné fungování (omezení mobility apod.). Pouze na základě této listiny tedy nelze dospět k závěru, že by byl předmětným zraněním stěžovatelův život zasažen natolik, aby nebyl schopen učinit zcela jednoduchý úkon, kterým je podání odporu. V řízení před správními orgány stěžovatel ostatně žádné důvody vyplývající z jeho zranění, které by způsobovaly jeho neschopnost podat odpor, ani netvrdil. Až v řízení o žalobě stěžovatel doplnil své tvrzení a konkretizoval, že jeho zranění mělo za následek ztrátu mobility, protože se nemohl dostavit na poštu, do knihovny nebo na jiné místo, ze kterého by mohl učinit úkon podání odporu. Toto své tvrzení o nepohyblivosti jako důsledku zranění však stěžovatel nijak nedoložil. Je obecně známo, že distorze hlezna (vymknutí kotníku) může mít mnoho podob a stupňů závažnosti. Na základě vyhodnocení konkrétního případu poranění pak lékař doporučuje vhodnou léčbu a pohybový režim. I v případě absolutního zákazu došlapu na poraněnou nohu však toho zranění zásadně nezpůsobuje celkovou nehybnost pacienta. V tomto ohledu se tedy Nejvyšší správní soud ztotožnil s posouzením provedeným městským soudem, na které v podrobnostech odkazuje. Jestliže stěžovatel při jednání před městským soudem navrhl, aby si soud vyžádal stěžovateli zdravotní dokumentaci, nelze to považovat za splnění jeho důkazní povinnosti. Nejvyšší správní soud opakuje, že bylo výlučně věcí stěžovatele, aby tvrzené důvody, kterými argumentoval ve prospěch žádosti o prominutí zmeškání lhůty, řádně prokázal, což neučinil. Stěžovatel přitom zcela jistě sám mohl předložit svou zdravotní dokumentaci týkající se jeho osoby, resp. výpis z ní. Je to přitom stěžovatel, kdo byl povinen prokazovat existenci *závažných důvodů, které nastaly bez jeho zavinění* (viz § 41 odst. 4 správního řádu a k němu se vztahující judikaturu, např. rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 Azs 57/2016 - 36). Zdejší soud ve shodě s městským soudem uzavírá, že pokud žalovaný neměl dostatek podkladů od stěžovatele, aby mohl prominout zmeškání lhůty k podání odporu, nepochybil, jestliže zmeškání lhůty neprominul (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 Ads 115/2013 - 46).

[24] Stěžovateli lze přisvědčit pouze v tom, že nebylo jeho povinností prokazovat závalu notebooku či mobilního telefonu, kvůli které nemohl úkon učinit prostřednictvím své datové schránky. S ohledem na výše uvedené však tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost rozsudku městského soudu.

[25] Jestliže stěžovatel namítal, že by neměl možnost se při včasném podání odporu nechat zastoupit advokátem, Nejvyšší správní soud vyhodnotil tuto námitku jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyla obsahem žaloby. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly

pokračování

skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017 - 67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Z procesní opatrnosti soud dodává, že ze spisu vyplývá, že stěžovatel má právnické vzdělání, a zcela jistě se tak mohl bránit sám. Jeho obranu proto soud hodnotí i jako účelovou.

[26] Stěžovatel konečně v kasační stížnosti namítal, že mu městský soud neumožnil získat záznam z jednání, ačkoli o to stěžovatel požádal žádostí ze dne 12. 7. 2020. V důsledku toho stěžovatel nemohl v kasační stížnosti vznést veškeré relevantní námitky ve lhůtě pro doplnění kasační stížnosti, čímž zatížil rozhodnutí vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí o věci samé. Z důvodu, že součástí předloženého spisu uvedená žádost nebyla, vyžádal si Nejvyšší správní soud od městského soudu doplnění soudního spisu a dále vyjádření k této námitce (viz přípis ze dne 3. 9. 2020 na č. 1. 20 kasačního spisu). Městský soud kasačnímu soudu dne 7. 9. 2020 předložil kopii e-mailové zprávy ze dne 17. 7. 2020 adresované samosoudcem Mgr. Tojnerem stěžovateli, z níž se podává, že tento samosoudce žádosti stěžovatele ze dne 12. 7. 2020 o poskytnutí záznamu z jednání vyhověl, a požadovaný záznam zaslal v příloze tohoto e-mailu. V průvodním dopise samosoudce kasačnímu soudu vysvětlil, že zvolené řešení považoval za flexibilnější než pokyn kanceláři, aby sdělila stěžovateli, že se má dostavit do infocentra, kdy by stěžovatel musel řešit čas objednání při časté telefonické nedostupnosti infocentra. Rozvedl, že soudu nebyla hlášena žádná závada v přenosu dat souboru se záznamem jednání. Jestliže se přesto stěžovatel s obsahem záznamu z jednání neseznámil, mohl učinit opakovanou žádost o jeho poskytnutí, neboť ze strany městského soudu nebyla učiněna žádná překážka. Nejvyšší správní soud zaslal kopie všech listin obdržených od městského soudu stěžovateli s výzvou k vyjádření ve lhůtě 7 dnů. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 14. 9. 2020, posledním dnem pro vyjádření tak bylo pondělí 21. 9. 2020. Zdejší soud však ani do dne vydání tohoto rozsudku žádné vyjádření stěžovatele neobdržel. Nadto lze podotknout, že stěžovatel byl jednání, jehož záznamu se domáhal, přítomen, byl tedy s jeho obsahem obeznámen. Z těchto důvodů kasační soud neshledal na základě uplatněné argumentace důvod ke zrušení rozsudku městského soudu.

VI.

[27] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně žádné ani nepožadoval. Nejvyšší správní soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu